

Die ARIma

deur Dylan J. Cuylar

Die maan se bleek-silwerige glans dam op die bos se vloer op terwyl 'n koel en sagte briesie waai. Ari staan na die man wat voor hom staan.

Hy is breedgeskouer en goed gebou. Die man sit met gekruisde bene en toe oë. Hy is kaalkop en sy baard is in 'n poniestert vasgebind. Die man het slegs 'n lang katoenbroek aan wat met 'n tou om sy middel vasgemaak is. Selfs terwyl hy sit, is hy 'n kop langer as Ari.

“Dink jy sy gaan wen?” vra Ari.

Vir 'n ruk is die man doodstil.

“Sit,” sê hy uiteindelik.

Ari gehoorsaam. Die man maak sy oë oop en steek sy hande uit, met sy handpalms na bo.

“Movere Mediocris.”

Skielik verskyn 'n geboë saffierblou dolk voor hulle in die lug. Dit het

'n swart hef, met simbole op die lem gegraveer.

“Soos jy weet, word alles in hierdie wêreld beheer deur sy verhouding met tyd.”

“Outokorrelasie,” sê Ari.

“Hoe meer afhanklik iets van tyd is,” gaan die man voort, “hoe meer waarskynlik is dit dat sy dade nou sal beïnvloed wat in die toekoms daarmee gebeur. Hoe meer onafhanklik iets van tyd is, hoe minder waarskynlik is dit dat sy dade nou die toekoms sal beïnvloed. Hoe afhanklik of onafhanklik iets van tyd is, staan bekend as sy orde.”

Hy gryp die dolk aan die hef.

“Hoe laer die orde, hoe kragtiger die tegniek.”

Hy swaai die dolk bo Ari se kop. Skielik verdwyn hy en verskyn agter Ari. Hy swaai weer die dolk. Meteens verskyn daar 'n kloon van hom langs Ari.

“Dit is die krag van die Movere Mediocris, om sterk onafhanklikheid van tyd te hê. Myne is van lae orde, maar nie die laagste orde nie.”

Hy hou sy arm uit. Die dolk vervaag totdat dit heeltemal verdwyn. Hy draai weer sy handpalms na bo.

“Outoregressief.”

Skielik verskyn 'n lang amber-kleurige tweesnydende swaard voor hom in die lug, ook met 'n swart hef, maar met ander simbole op die lem gegraveer.

Hy gryp die swaard by die hef en loop na die naaste boom. Hy begin dit liggies met die swaard tik. Binne oomblikke begin die swaard gloei. Op die derde tik het dit 'n kraak in die boom gemaak. Op die sewende tik het die boom middeldeel geskeur.

“Dit is die krag van die Outoregressief, om 'n sterk afhanklikheid van tyd te hê.”

Die man laat die swaard laat verdwyn, stap terug en gaan sit weer voor Ari.

“Temporis Seriem is die toewyding aan die bemeestering van die outokorrelasie. Ten spyte van haar jong ouderdom, is Arma in 'n klas van haar eie; terwyl sy jou meerdere is, het jy iets wat sy nie het nie.”

“Wat is dit?” vra Ari.

“Die krag om jou eie swakheid te erken en vorentoe te beweeg. Om vrede in jouself en met die wêreld te hê, is om stasionêr te wees. Om konsekwent en gebalanseerd te wees. Toe julle altwee na my gekom het, was geen een van julle stasionêr nie. Julle was die laaste oorlewendes van julle dorp nadat dit deur die Differentia Pura geplunder en afgebrand is, maar ten spyte daarvan, Ari, het jy gekies om vorentoe te beweeg. Jy het jou onderskeide self nagejaag en stasionariteit gevind.”

Die man haal diep asem en sug. “Arma moet dit nog doen.”

“So dink jy sy gaan verloor?” vra Ari. “As sy haarself nie onderskei en haar stasionariteit vind nie, gaan sy beslis verloor.”

Intussen asem Arma die koel lug in as sy die laaste kliptrappe klim om die top van die sneeubedekte berg te bereik.

Voor haar is daar 'n groot vierkantige platform van klip. Groot klipkolomme lê in stukke oor die vloer. Sneeu bedek alles buite die platform.

Op een van die kolomme sit daar 'n man met pikswart hare, geklee in 'n swart pak met 'n rooi das. Hy staar na Arma met sy bloedrooi oë. Sy ontmoet sy blik.

“Jy moet Arma wees,” roggel hy. “Jou vriende het my van jou vertel.

Wel, eintlik die hele dorp. Lekker om uiteindelik 'n gesig by die naam te sit.”

Arma haal diep asem en blaas uit. Skielik is die hele area omhul deur 'n sterk rukwind van warm lug. Sy stap na die man toe en steek haar hande uit, handpalms na bo. Meteens het twee lemme in haar hande gematerialiseer — een saffierblou en een amber-kleurig. Elke tree wat sy neem, word gevolg deur 'n sis van stoom soos die sneeu onder haar oombliklik verdamp.

“Nie veel van 'n prater nie, sien ek. Wel, gaan dan voort. Kom ons kyk wat jy kan doen.”

Meteens verdwyn Arma en verskyn agter hom. Sy kap afwaarts met albei lemme en tref sy skouers. Sy verdwyn en verskyn weer voor hom.

Die man kyk na sy skouers. Daar is 'n klein skeur in sy pak. “Is dit al? Ek het verw—”

64 Hy word kortgeknip deur Arma wat hom in die gesig slaan en hom oor die platform gooi. Hy bots teen een van die gebroke pilare en verpletter dit verder. Die man strompel om weer op sy voete te kom.

“Hoe? Jy het nie—”

Arma verdwyn weer, verskyn agter hom en kap met haar lemme. Haar kloon verskyn voor hom en kap ook. Die man draai vinnig en blok albei aanvalle met sy arms.

Haar amber-kleurige swaard begin gloei.

Sy verdwyn onmiddellik weer en verskyn met drie klone, wat van agter, van sy linkerkant en na sy regterbeen toe kap. Die man probeer blokkeer, maar die swaarde steek hom raak. Hy brul van pyn.

Arma hou aan met die aanvalle totdat die man uitgesprei op die vloer lê, verwond en kwalik in staat om te beweeg. Sy staan oor hom en bring die lemme na sy nek toe.

“Toe, doen dit!” spoeg hy die woorde na haar.

Arma staar na hom en begin bewe.

Die man lag histeries.

“Jy kan dit nie doen nie, kan jy? Jy het so ver gekom, en jy kan nie eers deurvoer nie! Wat sou jou dorp nou dink? Jou vriende? Jou broer? Al hierdie pad net om hulle teleur te stel!”

Haar oë word vol trane.

“Ai, gaan die babatjie begin huil?” skree hy.

Trane begin oor haar wange rol. Vir 'n ruk beweeg sy nie. Uiteindelik laat sak sy haar lemme en laat hulle verdwyn. Sy begin wegstap na die kliptrappe toe.

“Wat doen jy? Maak klaar wat jy begin het!”

Arma stop by die trappe en kyk met bloedbelope oë terug. Sy haal bewend asem.

“Dit is nie wat hulle sou wou hê nie. Nie vir my nie en nie eens vir jou nie. Ten spyte van alles wat jy gedoen het, bid hulle waarskynlik nou vir jou.”

Sy haal weer diep asem.

“Jy is verslaan. Hierdie geveg is verby.”

Arma begin met die trappe afloop.

Die man huil en gaan voort om haar te tart, maar sy hoor hom nie. Ten spyte van die pyn, het sy haarself getransformeer en haar stasionariteit gevind. Sy het die Arima geword.

65